

ELIZABETH HARAN

*Odvážná
žena*

edice
KLOKAN

Copyright © 2023 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © Kubešová Lenka, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého překladu
FLIEGENDE ÄRZTE - EINE MUTIGE FRAU:
AUSTRALIEN-ROMAN
vydaného v roce 2022
nakladatelstvím Bastei Lübbe AG, Köln
podle anglického originálu WINGS ACROSS THE SUN
přeložila Lenka Kubešová
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-139-6

Tuto knihu jsem napsala jako vzpomínku na Robin Millerovou, známou jako Sugar Bird Lady.

Robin byla zdravotní sestra a vášnivá pilotka. Pracovala pro Royal Flying Doctor Service of Australia, tedy „Létající doktory“. Své letadlo používala i k doručování vakcíny proti dětské obrně v outbacku v Západní Austrálii. Děti jí říkaly Sugar Bird Lady, protože se pokaždé snesla z nebe a rozdávala jim kostky cukru, na kterých byla nakapaná vakcína. Robin byla skutečně pozoruhodná žena a rychle se stala vzorem pro mnoho dívek a žen na celém světě. Svým postojem dokázala přimět veřejnost, aby změnila názor na ženy v letectví. Ve třiceti pěti letech bohužel zemřela na rakovinu kůže.

Robin měla – a dodnes má – mnoho obdivovatelů.

Prolog

Severní teritorium, Austrálie – 1967

Piper Cherokee se poklidně vznášel na nekonečném nebi a vrhal červenohnědý stín na pískovcové rokle táhnoucí se podél řeky Katherine v Severním teritoriu.

Cassandra Grangerová se toho pohledu nemohla nabažít a jako při každém letu si i tentokrát vychutnávala ten vzrušující pocit, že má svůj osud ve vlastních rukou. Dnes měla nebe kupodivu jen pro sebe. Zdánlivě nekonečná krajina, která se pod ní rozprostírala, byla rozlohou větší než Španělsko a mluvilo se tu více jazyky než v celé Evropě, a přece ji znala jako své boty. Milovala každíčkový centimetr impozantních roklí, vysokých pískovcových skal, řek a močálů, které poskytovaly útočiště pestrobarevným ptákům a sladkovodním krokodýlům. V období dešťů se údolí rozeznělo hučením vodopádů, ale Cassie žádný z nich nemilovala tak jako Edith Falls, Jim Jim Falls nebo Florence Falls, v jejichž vodách tak ráda plavala.

Top End byl její srdeční záležitostí. Prožila idylické dětství na Victoria River Downs, dobytčí farmě, která se rozkládala na tisících akrech vyprahlé savany a kdysi patřila jejímu otci a strýci.

Když se na obzoru objevil Pine Creek, Cassie prudce zahrnula doleva a zpomalila. Do této oblasti doručovala balíčky Červeného kříže již mnohokrát. Dnes vezla materiál misionářům, kteří se zde starali o Austrálce z kmene Wagianů. Před několika dny požádala pana Reynoldse, aby je o jejím přeletu informoval.

Cassie se rozhodla přistát na Stuart Highway. Stroj měkce dosedl a lehce zvířil červený prach. Vrtule se ještě ani nezastravily, a z cesty už se sem nadšeně hnaly děti domorodců. Pohled do jejich rozzářených tváří Cassie vždy zahřál u srdce.

Kmen Wagimanů původně tvořila pouze jedna rodina, která se však neustále rozrůstala jako prastaré baobaby. Thomas a Wendy, misionáři, byli Červenému kříži vděční, hlavně za základní zdravotnické potřeby včetně obvazů a dezinfekcí. Silné léky proti bolesti jim Červený kříž poskytnout nemohl, protože misionáři nebyli lékaři.

Wendy byla zdravotní sestra a bez problémů si poradila s menšími neduhy. Dokázala zašít povrchové rány nebo vyléčit zánět spojivek, který se v této oblasti vyskytoval velice často. Tu a tam docházelo ke střetům mezi Australci a jinými kmeny. Potom si misionáři museli poradit i se zraněními způsobenými šípy, nebo dokonce zlomeninami, které bylo nutné ošetřit.

V takových případech museli zavolat Flying Doctors, Létající doktory. Australci si dokázali sami poradit se žaludečními potížemi nebo třeba s bodnutím hmyzem. Vždyť žili v Austrálii více než šedesát tisíc let před příchodem bělochů, kteří se zde usadili. Vše, co potřebovali, našli v přírodě. Chlubili se misionářům svými léky a hrdě jim ukazovali, jak je vyrábějí. Jazyková bariéra často vedla k legračním nedorozuměním, kterým se nakonec všichni srdečně zasmáli.

Cassie si návštěvy u Australců a misionářů opravdu užívala. Byli to srdeční a pohostinní lidé. A pokaždé se od nich naučila něco nového.

S dětmi v patách se vydala ke skupině dospělých, převážně žen, kteří seděli pod provizorní markýzou.

„Hello!“ zavolala na ně. Ženy znaly několik anglických slovíček a s úsměvem jí zamávaly.

Z jedné chýše vystrčil hlavu Thomas. Byl vysoký, měl světlou pleť a pohled na jeho nepoddajné zrzavé vlasy vykouzil Cassie úsměv na rtech.

Zatím se s ním setkala pouze třikrát, ale pokaždé měla nutkání nabídnout mu hřeben.

„Jak se máte, Thomasi?“ zeptala se.

„Výborně,“ odpověděl s úsměvem. „Vy ale vypadáte tak skvěle, že se vás ani nemusím ptát, jak se vám daří,“ mrkl na ni.

Cassie byla na jeho přátelské lichotky zvyklá.

„Děkuji, vlastně se mám opravdu dobře. Ale vezu v letadle spoustu krabic a hodila by se mi pomocná ruka.“

„Bude mi potěšením,“ zazubil se.

Než vyložili balíčky z letadla, vrátila se do tábora skupina Australců. Ulovili spoustu ryb a pozvali Cassie, aby se s nimi najedla. Cassie jejich nabídka potěšila a s radostí na ni kývla. Jídlo bylo vynikající!

Posadila se vedle Wendy a Thomase. Ti dva už tři roky pracovali jako misionáři a neskutečně se těšili na šest týdnů dovolené. Odjedou do města a konečně si zajdou ke kadeřníkovi, aby jim upravil jejich provizorně zastříhávané vlasy.

„Thomas už se nemůže dočkat, až si zajde na nějaký film, a já se chci zase na chvíli cítit jako žena,“ smála se Wendy. „Nechápu, jak to děláte, Cassie. Žijete a pracujete tady v outbacku a pokaždé vypadáte jako filmová hvězda.“

„Proč by pilotka nemohla vypadat dobře?“ zeptala se Cassie. „Já to považuju za naprosto normální. Ale divila byste se, kolik mužů si myslí, že bych tu měla pobíhat stejně postrojená jako oni. Takovou radost jim ale neudělám.“

„To vám schvaluju,“ přikývla Wendy.

Zrovna když se Cassie chtěla vydat na zpáteční cestu, přiběhla k jedné ze starších žen sotva dvanáctiletá dívka. Hystericky křičela a ruce měla celé od krve. Chvíli trvalo, než z ní ženy vypáčily, co se stalo, ale potom se zvedly a pospíchaly k jednoduchému přístřešku. Krátce nato se zevnitř ozvaly rozčilené hlasy. Pak ženy opět vyšly, hlasitě křičely a divoce gestikulovaly směrem k mužům.

„Co se stalo?“ zeptala se Cassie ustaraně.

„To hned zjistíme.“ Thomas popadl lékárníčku a pospíchal k přístřešku. Cassie s Wendy ho následovaly.

Na jedné z matrací ležela schoulená asi dvanáctiletá dívka. Krvácela z rodidel, a to opravdu silně. Bolest a krev ji očividně vyděsily, stejně jako pohled na nově příchozí. Během vyšetření na ni Wendy tiše mluvila a snažila se ji uklidnit.

„Potratila,“ prohlásila a snažila se jí vysvětlit, co se stalo a že se brzy uzdraví.

Poté vyšli z přístřešku, aby udělali místo ženám, které přišly dívku umýt a postarat se o ni. Jedna ze starších žen se jich přišla zeptat, jestli bude děvče v pořádku. Ujistili ji, že ano, ale Cassie byla vyděšená, že tak mladá dívka už otěhotněla. S pomocí Wendy se snažila ženě taktně vysvětlit, aby teď dívku držela co nejdál od mužů. Žena se evidentně rozlobila a v rodném jazyce se na Cassie obořila.

„Čekala dítě s jedním mužem z kmene Warayů,“ řekla Wendy.

„A to je zakázané,“ dodal Thomas ustaraně.

„Bude to mít nějaké následky?“ zeptala se Cassie.

„Možná,“ odpověděl Thomas.

„Je to více než pravděpodobné,“ opravila ho Wendy.

„Naštěstí jste přivezla zdravotnický materiál. Budeme ho potřebovat.“

Cassie na ně šokovaně pohlédla. „Ta dívka je sama ještě dítě,“ vyhrkla.

„V kmeni je běžné, že se dívky stávají matkami, když jsou samy téměř ještě děti,“ poznamenala Wendy. „Je to hrozné, ale...“ Pokrčila rameny.

Všem bylo jasné, že dívka v průběhu příštího roku tak jako tak přivede na svět dítě. Cassie se s tím, jako se spoustou dalších věcí, nemohla smířit, ale věděla, že s tím nic nenadělá.

Později šly Wendy a Cassie dívku ještě jednou zkontrolovat. Byla mnohem klidnější, i když stále ještě trochu zmatená. Cassie se se všemi rozloučila a v doprovodu houfu dětí se vydala k svému letadlu. Děti jí uvolnily cestu, a když nastartovala motor, rozjela se a vzlétla, nadšeně jí mávaly.

Kapitola 1

Washington, D. C. – 1969

„**A** letošní vítězkou ceny All-Woman Transcontinental Air Race za let ze San Diega do Washingtonu, D. C. se stává... slečna Cassandra Grangerová! Srdečně blahopřejeme, slečno Grangerová!“ Moderátor předal Cassie pohár.

„Děkuji vám.“ Cassie sevřela trofej v rukou. Po šestidenním leteckém závodě s mnoha mezipřistáními a nesčetnými rozhovory s nejrůznějšími novináři byla vyčerpaná. Ale šťastná.

„Pokud se nemýlím, letěla jste sama, slečno Grangerová,“ dodal moderátor téměř s politováním. Stejně jako ona se rozhodly pouze dvě z devatenácti účastnic, ostatní letěly s navigátorem.

Cassie se hrdě usmála. „Ano. Do závodu jsem sice nastoupila později, ale můj Piper Cherokee je úžasné malé letadlo, proto jsem si byla jistá, že závod dokončím.“ Měla svůj stroj moc ráda, už jen proto, že ho kdysi vybírala se svým otcem.

„Vám se ale podařilo mnohem víc než jen dokončit závod. Pokořila jste dlouholetý rekord slečny Amelie Earhartové, a to jak ve vzdálenosti, tak i v rychlosti.“

„Vážně?“ vyhrkla Cassie překvapeně. „To mě velice těší. Je to pro mě velká čest, protože moje soupeřky patří mezi nejlepší pilotky na světě. Blahopřeji všem, které závod dokončily, a také těm, které statečně bojovaly, ale bohužel se jim nepodařilo doletět do cíle.“ Některé závodnice se musely potýkat s velkými potížemi. Jedna řešila problém se

zlomenou vrtulí, druhé otevřeným okénkem uletěla mapa. Další účastnice dokonce havarovala, ale naštěstí i se svým navigátorem jako zázrakem vyvázli bez zranění. Cassie byla na všechny opravdu hrdá.

„Zaznamenal jsem správně australský přízvuk?“ zeptal se moderátor.

„Ano, narodila jsem se v Severním teritoriu, v ráji na zemi. Doporučuji každému proletět se nad severní Austrálií, ten pohled na krajinu je nepopsatelný.“

„Nedá mi to, abych nepoznamenal, že na někoho, kdo právě strávil šest dní v letadle, vypadáte opravdu úžasně,“ řekl moderátor.

Cassiina radost byla ta tam. Myslela si, že ho opravdu zajímá, odkud pochází, ale on rychle převedl řeč na její vzhled! Úsměv jí zmizel ze rtů.

„Taková krásná žena má v letadle jistě schovaného nejednoho ctitele,“ pokračoval.

Jeho poznámka úplně odvedla pozornost od jejího výkonu. Cassie se třásla vzteky. Rozzlobeně na něj pohlédla.

„Ženy se účastní leteckých závodů už od roku 1929, a já mám právě za sebou jeden z nejtěžších. A vy mi nedokážete říct nic jiného, než že mi to sluší, a ještě máte tu drzost se zeptat, jestli nemám v letadle schovaného nějakého muže? To snad nemyslíte vážně!“

Moderátor se zarazil. „Já... Nechtěl jsem vás urazit...“

„Ale právě jste to udělal! V roce 1929 se soutěže zúčastnilo sedmdesát pilotek, a pouze dvacet z nich mělo americký pilotní průkaz. Závod tehdy trval osm dní a pilotky se musely orientovat podle silniční mapy a primitivní navigace. Ve třicátých letech, kdy se ženy konečně mohly účastnit velkých leteckých závodů ve svých vlastních kategoriích, byly jejich časy a dosažená rychlost srovnatelné mužskými kategoriemi. Myslím si tedy, že ženy už dávno dokázaly, že si zaslouží místo v letectví. A varuji každého, kdo by se mnou nesouhlasil.“

„Nechcete mi snad tvrdit, že byste chtěla, aby ženy pilotovaly dopravní letadla a převážely cestující?“ zeptal se novinář sedící v publiku, kterému tato myšlenka připadala očividně zcela absurdní.

„Přesně to bych chtěla,“ odpověděla Cassie. „Proto chci vyzvat letecké společnosti, aby začaly zaměstnávat ženy jako pilotky.“

Z hloučku novinářů se ozval smích, ale diváci, z nichž polovinu tvořily ženy, s napětím očekávali, co se bude dít dál.

„To se nikdy nestane!“ vykřikl někdo.

„Myslím, že je jen otázkou času, kdy provozovatelé leteckých společností začnou využívat náš potenciál,“ odvětila Cassie pevným hlasem. „Stačí, aby jedna společnost začala zaměstnávat ženy, a vše se změní. Momentálně všichni najímají a školí muže, kteří mají mnohem méně naléтанých hodin, a kladou na ně minimální požadavky.“

„Pasažéři by se jistě necítili moc bezpečně, kdyby věděli, že letadlo řídí žena,“ opáčil novinář.

„To je směšné. Ve válce ženy pilotovaly dokonce i Boeingly B-17,“ namítla Cassie.

„Ale ne přímo v boji.“

„Přesto s nimi úspěšně létaly.“ Cassie se snažila zůstat klidná.

„A létaly by tedy ženy v lodičkách?“ uchechl se někdo. „A hedvábných punčoškách?“

Cassie se otočila na ostatní pilotky, které stály za ní na pódiu. Měly na sobě plátěné nebo jezdecké kalhoty, košile a holínky nebo boty bez podpatku. Všech se očividně dotkly sexistické poznámky, i když byly na ně samozřejmě zvyklé.

„Nebuďte směšný,“ obrátila se Cassie na novináře. „Vidíte tady na pódiu snad někoho v lodičkách nebo hedvábných punčochách?“

Ženy stojící za ní začaly tleskat a jásat, až strhly i ženy sedící v publiku. Cassie si se zadostiučiněním všimla rozpačitého výrazu šovinistického novináře.

Uvědomovala si, že tuto událost přenáší televize a že bude na obrazovkách i v Austrálii. V tu chvíli se rozhodla. Tuto příležitost si nesmí nechat ujít. „V Austrálii jsem se ucházela o práci pilotky u Létajících doktorů, ale odmítli mě s odůvodněním, že nejsem dost silná na to, abych řídila letadlo tak bezpečně jako muži.“ Zvedla pohár nad hlavu. „Žádný let v nehostinném australském outbacku nebude nikdy tak náročný jako tento závod. A ten jsem právě vyhrála.“ Pohlédla přímo do kamery a vítězoslavně se usmála.

Darwin, Austrálie

Cassie byla už déle než měsíc zpátky v Austrálii a neustále jí chodily spousty dopisů od fanynek z celého světa. Napsalo jí dokonce i několik mužů. Právě se začetla do dopisu od čtrnáctileté Amandy Winfieldové a vzpomínala na to, jaká byla ona v Amandině věku. Ticho přerušilo pronikavé zvonění telefonu. Byla sama v domě svých rodičů. Otec byl v práci a matka jako každý pátek obědvala s tetou ve městě. Cassiin bratr byl už ženatý a žil se svou ženou a dětmi.

„Dobrý den, slečno Grangerová,“ pozdravil ji neznámý hlas. „Jmenuji se Frank Majors a jsem předsedou Royal Flying Doctor Service.“

„Ach,“ podivila se Cassie. Pravděpodobně se doslechl o jejím projevu po leteckých závodech a chystá se ji poučit o tom, proč ženy nemohou v jeho společnosti pracovat jako pilotky. „Co pro vás mohu udělat, pane Majorsi?“

„No... Právě se nám uvolnilo místo pilota v Alice Springs. Měla byste o tuto pozici zájem?“

Cassie nemohla uvěřit svým uším. „Panebože... Ano, samozřejmě!“ vykřikla vzrušeně. „Nezlobte se, ale úplně jste mě zaskočil. S něčím takovým jsem vůbec nepočítala!“

„Jako vášnivý fanoušek leteckých závodů jsem si nemohl nechat ujít přenos ženského závodu v Americe. Díky velkému zájmu diváků našťastí odvysílali i vyhlášení vítězů. Mimochodem – gratuluji k vítězství.“

„Děkuji.“ Cassie jeho blahopřání potěšilo, protože znělo upřímně.

„Ten závod byl opravdu náročný, a vy jste ho zvládla skvěle. Ale především na mě zapůsobil váš proslov a vaše prosba, aby ženy dostaly šanci pracovat jako pilotky. Máte naprostou pravdu, měli bychom začít využívat potenciál žen.“ Na chvíli se odmlčel. „Ale musím přiznat, že vám tu pozici nenabízím úplně nezištně,“ poznamenal.

Cassie nevěděla, kam tím míří. „Jak to myslíte?“

„No, řekl jsem si, že to bude na naši společnost vrhat dobré světlo. Lidé si budou myslet, že jsme otevření inovacím, když začneme zaměstnávat i ženy, zejména někoho, jako jste vy.“

„Někoho, jako jsem já?“

„Ano. Na jedné straně oceňujeme vaše zkušenosti, které budou pro Létající doktory velkou pomocí. Ale je tu i otázka peněz. Stát nás sice finančně podporuje, ale z větší části jsme odkázáni na dary. A vás lidé znají. Nejen díky vítězství v All-Woman Transcontinental Air Race, ale také proto, že jste pracovala pro Červený kříž, kdy jste jako dobrovolnice rozvážela humanitární balíčky sociálně znevýhodněným dětem v outbacku. Vaše sláva nám pomůže získat více finančních prostředků. Tedy pokud nebudete proti.“

„Ne, jestliže je to pro dobrou věc, nevidím v tom žádný problém. A já si konečně splním sen a budu u vás pracovat jako pilotka.“

„Skvělé. Můžete přijet patnáctého října do Alice Springs?“

„Ano. Sice právě dělám generální opravu letadla, znáte to, celková prohlídka, údržba, drobné opravy, ale do té doby budu určitě hotová.“

Frank Majors se zasmál. „V pořádku. Vlastně mě vůbec nepřekvapuje, že se vyznáte i v technice,“ řekl uznale. „Myslím, že budete pro naši základnu velkým přínosem, slečno Grangerová! Pokud se nepletu, jste zdravotní sestra.“

„Máte pravdu. Vždycky jsem chtěla být pilotkou, ale věděla jsem, že jako žena nemám šanci se prosadit. Musela jsem tedy dělat něco smysluplného, proto jsem se rozhodla vystudovat zdravotnickou školu. A mé tušení se potvrdilo. Když jsem se před rokem ucházela o místo pilotky v Darwinu, vaše společnost mě odmítla.“

„Dokud jsem neslyšel váš projev, vůbec jsem o něčem takovém nepřemýšlel. Až ty letecké závody mě přesvědčily o tom, že ženy mohou pilotovat letadlo stejně dobře jako muži. Každý se mnou samozřejmě nebude souhlasit. Určitě narazíte na odpor, možná dokonce přímo na pracovišti. Dokážete se s tím vyrovnat?“

„Ano, s tím počítám, pane Majorsi. Ale to mě nezastaví.“

„To rád slyším. V Alice Springs létáme s trochu přestavěnými letadly De Havilland. Znáte je?“

„Samozřejmě! To jsou šikovná malá letadla.“ Ve skutečnosti v žádném z nich nikdy neseseděla, ale to Majors nemusel vědět.

„Hodně štěstí, slečno Grangerová. Vítejte u Létajících doktorů.“

Po tomto telefonátu Cassie vyrazila rovnou na malé letiště nedaleko Darwinu, kde už na ni čekalo její letadlo. Když její strýc a otec před lety prodali dobytčí farmu, založil strýc leteckou společnost, která provozovala lety v oblasti Severního teritoria a Far North Queenslandu. Jabiru Airlines se opravdu dařilo. Cassiin strýc i otec byli piloti, ale její otec pracoval převážně v kanceláři, do které nyní pospíchala.

„Tati, právě mi nabídli místo u Létajících doktorů v Alice Springs!“ křičela zadýchaně.

„Místo pilotky nebo zdravotní sestry?“ zeptal se Edwin Granger.

„Pilotky! Nad prací zdravotní sestry bych tolik nejásala. Právě mi volal sám předseda, pan Majors. Viděl v televizi ty letecké závody. Já tomu pořád nemůžu uvěřit!“ Radostí se zatočila dokola.

Edwin svou dceru pozoroval a náhle se zamračil.

Cassie se zarazila. „Co je, tati? Myslela jsem, že ze mě budeš mít radost.“

„To mám, zlatíčko, ale nebudeš to mít lehké. Piloti, a možná i někteří pasažéři ti budou pěkně znepríjemňovat život.“

„To je mi jasné, ale ty víš, že mám hroší kůži.“

„To je pravda,“ usmál se Edwin. „Konec konců jsi Grangerová, a navíc jsi vyrostla v Severním teritoriu. Těžší než tady to není nikde na světě.“

Vstal, obešel stůl a objal Cassie. „Vždycky se ale budu bát o svou malou holčičku,“ přiznal.

„Já vím, tati, ale já to zvládnu.“

„Kdy máš být v Alice Springs?“

„Patnáctého října,“ odpověděla Cassie. „To už budu hotová s generální opravou.“

„Řekli ti, jakými letadly létají?“

„De Havilland.“ Cassie si umínila, že si o nich přečte co nejvíc. Může se také zeptat Bertieho, hlavního mechanika na jejich letišti. O letadlech věděl snad úplně všechno.

„S tím jsi ještě nikdy neletěla, že ne?“

„Ne,“ přiznala Cassie. „Říkala jsem si, že až tam přijedu, hned vyrazím na zkušební let, abych se s ním seznámila.“

„To můžeš. Ale měla by ses v něm proletět už předtím, aby sis byla jistější. A Bertie ti může ukázat, jak se o něj máš starat.“

„Díky, tati!“ Cassie se ulevilo.

„No a samozřejmě musíme tvou novou práci pořádně oslavit,“ dodal Edwin. „To si tvá matka nenechá ujít. Nebo už něco plánuje?“

Cassie se usmála. „Ne, je přece pátek, byla na obědě s tetou Cynthií, když mi pan Majors volal.“

„Máš pravdu, úplně jsem na to zapomněl. Ale oslavě se nevyhneš, víš, že v pořádání nečekaných večírků tvoji matku nikdo nepřekoná.“ Edwin pohlédl na hodinky. „Každou chvíli se vrátí domů. Mám jí zavolat, nebo jí tu skvělou zprávu chceš říct sama?“

„Klidně jí zavolej a já na sebe zatím hodím kombinézu.“ Cassie se rozběhla ke dveřím kanceláře, ale najednou se zastavila. „Víš, tati, kdybych tě neměla, nikdy bych takovou příležitost nedostala,“ pronesla vážně. „To ty jsi mě podpořoval, když jsem si chtěla udělat pilotní průkaz a pořídit si vlastní letadlo. Jen díky tobě se mi teď splnil sen.“

„Ale Cassie, to není jen moje zásluha. Vítězství v závodech sis vydřela sama. Máš talent a létání je tvůj život. Vždycky jsem byl moc rád, že nás spojuje právě láska k letadlům.“

Cassie se v očích zaleskly slzy. Rozběhla se k otci a pevně ho objala.

Edwin si odkašlal. „A teď do práce, běž opravovat své letadlo. A buď pečlivá, do Alice Springs jsou to tisíce mil,“ řekl chvějícím se hlasem.

„Já vím, ale na své letadlo se můžu stoprocentně spolehnout,“ odvětila Cassie a odešla z kanceláře.

Edwin ji pozoroval oknem, jak utíká přes pojezdovou dráhu, a pak ho přemohly emoce. Byl na ni neuvěřitelně pyšný. Cassie byla výjimečná mladá žena. Jen doufal, že si jí u Létačících doktorů budou vážit tak, jak si zaslouží.

Kapitola 2

Alice Springs, Austrálie – 15. října 1969

Cassie právě přelétala nad MacDonnellovým pohořím, které se rozprostírá čtyři sta mil západně i východně od Alice Springs. Pod jejím letadlem ubíhaly dva paralelní hřebeny, které byly pokryté červeným prachem. Tato oblast byla velice suchá, jen tu a tam se krčily prořídle keře. Vypadalo to tu podobně jako v Severním teritoriu, a Cassie dokázala tu drsnou krásu ocenit.

Když dorazila do Alice Springs, zakroužila nad městem a řekou Todd, která byla po většinu roku vyschlá. Poté začala klesat a přistála na maličkém letišti, na kterém se nacházel pouze terminál, několik menších budov a pár hangárů.

Bylo to poprvé, co se ocitla ve vnitrozemí, devět set třicet mil od nejbližšího oceánu. Panovalo tu subtropické klima a vzduch tady nebyl nikdy tak vlhký jako na severu země. Léta byla spalující, s velmi malým množstvím srážek, zimy byly naopak krátké a mírné. Alice, jak se městu lidově říkalo, se dříve jmenovalo Stuart, po skotském objeviteli Johnu McDouall Stuartovi, který podnikl několik výprav do australského vnitrozemí a jako první objevil cestu z Adelaide na jihu až do Darwinu na severu země. V průběhu výstavby telegrafní linky mezi Adelaide a Darwinem byla zřízena telegrafní stanice i v Alice Springs. V roce 1909, kdy tu žilo pouhých dvacet Evropanů, byla postavena věznice Stuart Town Gaol. V ní však byli věznění převážně domorodci, kteří si odpykávali svůj trest za zabítí skotu.

První letadlo ve Stuartu přistálo v roce 1921 a o pět let později zde byla postavena nemocnice. V té době tvořili Evropané pouze čtyřicet procent obyvatelstva. Až v roce 1929, kdy bylo zřízeno vlakové spojení mezi Adelaide a Stuartem, začal počet obyvatel růst a rozrostlo se i město. Roku 1933 bylo město na počest ženy Charlese Todda, průkopníka telegrafu, přejmenováno na Alice Springs.

Cassie vyndala z letadla kufr a kolem blondatých vlasů, vyčesaných do módního drdolu, si uvázala šátek. Letecké brýle vyměnila za sluneční a boty s rovnou podrážkou za elegantní sandály na podpatku. „Tak jo,“ zamumlala si pro sebe. Doufala, že ji u Létajících doktorů přivítají s otevřenou náručí, ale byla připravená na všechno.

Když přicházela k hlavní budově, náhle se ze dveří vyřítila smečka novinářů vyzbrojená propiskami a poznámkovými bloky a lačně se na ni vrhla.

„Vítejte v Alice Springs, slečno Grangerová!“ vykřikl mladý reportér.

„Děkuji.“ Cassie se zastavila. Věděla, odkud vítr vane. Novináře na její příjezd jistě upozornil Frank Majors. „Vy jste uvítací výbor?“ zažertovala.

„Jaký je to pocit být první pilotkou u Létajících doktorů?“

„To ještě nevím,“ odpověděla Cassie upřímně. „Mám radost, že mi toto místo nabídli. Létání je můj život, a proto si myslím, že se mi tu bude opravdu líbit.“

„Na pilotku vypadáte skvěle,“ pronesl jiný novinář a Cassie zaslechla cvakání fotoaparátů.

V duchu si povzdechla. Věděla, že vypadá velmi žensky, měla na sobě lehkou sukni, která jí sahala těsně ke kolenům, a hezkou růžovou halenku ladící k jejím blondatým vlasům. „Nemusíte se oblékat jako muž, abyste mohli řídit letadlo,“ odpověděla co nejklidněji.

Jeden z žurnalistů si horlivě zapisoval každé její slovo.

„Jak si myslíte, že vás přijmou kolegové a veřejnost?“ zeptal se další.

„To brzy zjistím.“ Cassie se prodrala davem a vstoupila do budovy. Novináři ji následovali a neustále vykřikovali nové a nové otázky. Přistoupila k pultu a řekla mladé ženě za ním, že si tu zatím nechá letadlo. Zeptala se na cestu na svou novou základnu, která, jak se ukázalo, byla hned vedle. S hloučkem novinářů v patách se tam vydala.

Když přišla k základně Létajících doktorů, zastavila se, aby odpověděla ještě na jednu otázku. „Ano, před nedávnem jsem vyhrála důležitý závod, a ano, moc se na tuto výzvu těším. Chci pracovat v australském vnitrozemí a je mi ctí být součástí týmu v Alice Springs.“

„Co se to tady sakra děje?“ ozval se hluboký mužský hlas. Novináři zmlkli a otočili se směrem, odkud hlas přicházel. Ve dveřích se objevil přitažlivý muž, vysoký, svalnatý, tmavovlasý. Měl na sobě bílou košili s krátkým rukávem a lehké černé kalhoty. Zamračeně se díval jejich směrem.

„Co říkáte na to, že bude součástí vašeho týmu pilotka, doktore Monroe?“ vykřikl jeden z novinářů.

Zatvářil se překvapeně, ale potom si všiml Cassie. „Tady nejste v cirkuse. My tady zachraňujeme životy,“ řekl ostře. „Okamžitě opusťte tento areál,“ přikázal. Potom se otočil a zmizel ve dveřích.

Novináři se začali neochotně rozcházet. Cassie vešla do budovy a ocitla se na recepci. Z ní vedly dvojce dveře. Jedny z nich byly otevřené a Cassie spatřila kancelář a v ní dvě ženy, které se spolu bavily.

„Omlouvám se,“ řekla muži a položila kufr na podlahu. „Neměla jsem tušení, že se na mě po přistání vrhnou novináři. Asi jim o mém příjezdu řekl Frank Majors. Myslí si, že by díky mně mohl získat více sponzorských darů. Jsem Cassandra Grangerová, vaše nová pilotka.“

„Pevně doufám, že vás na každém kroku nebude pronásledovat smečka novinářů.“

„To určitě ne,“ odpověděla Cassie. „Ale protože jsem první žena, která pro vás bude pracovat jako pilotka, dalo se předpokládat, že to bude tisk zajímat.“

Povzdechl si. Spíše nespokojeně než s úlevou. „Jsem doktor Mike Monroe,“ představil se odměřeně. Cassie byla ráda, že k nim v tu chvíli přišly obě ženy, které předtím zahlédla v kanceláři.

„Dobrý den,“ pozdravila ji mladší z nich přátelsky. „Vy určitě budete naše nová pilotka.“

„Ano, jsem Cassie Grangerová.“

„Já jsem Kirra,“ usmála se. „Jsem zdravotní sestra, ale to jste jistě poznala podle mé uniformy. Jsem také první austrálská žena, která pracuje pro Létající doktory,“ dodala hrdě.

„To je skvělé. Těší mě, že vás poznávám, Kirro,“ odvětila Cassie přátelsky.

„A já jsem Jeannie Batsonová a jsem tu zodpovědná za rádiové spojení,“ představila se druhá žena a pozorně si Cassie prohlížela.

„Těší mě..., že vás všechny poznávám.“ Cassie letmo pohlédla na mrzutého lékaře.

„Tyhle dvě vám ukážou, kde budete bydlet,“ prohodil Mike Monroe chladně. „Ale nevím, jestli vám bude naše ubytování dost dobré.“

Cassie dobře věděla, na co naráží. Koneckonců nebyl první, kdo jí naznačoval, že by se pilotky neměly oblékat tak elegantně. Ale ona si chtěla dělat věci po svém a jít příkladem. „Včera jsem spala ve svém letadle, takže měkká postel bude přímo luxus,“ odvětila.

Mikea to očividně překvapilo. Pravděpodobně předpokládal, že přiletěla civilním letadlem. Po chvíli téměř neznamenně kývl, odešel do své kanceláře a zavřel za sebou dveře.

Cassie byla zklamaná. Samozřejmě neočekávala červený koberec, ale doufala, že ji přijme o něco lépe. Myslela si, že se k ní bude chovat přátelsky, když spolu budou trávit v letadle spoustu času. Obrátila se k ženám. „Tak vřelé přijetí